

«Det er bare det at tingene ikke er så lett å få tak i», skriver BTs anmelder om Nina Malterud-utstillingen.
 © RUNE SÆVIG (ARKIV)

Den vanskelige måten

Nina Malteruds keramiske arbeider fyller opp Kode 2, og de er både usikre og bestemte.

SOMMEREN ER RETT rundt hjørnet, og galleriene og museene har så vidt satt i gang med å kle veggene med sine fineste juveler for å lokke heldige ferienytere, besøkende turister og vanlige byvandrere vekk fra «solen» og inn i sine lokaler. Som vi vet kan det være lett å miste både hodet og munn og mæle i slike forførelser—men det er heldigvis ikke tilfellet når det kommer til Kodes sommerflørt.

De materielle påstandene til keramikker Nina Malterud er både poengterte, vakre og relevante. I sine overflater fremstår arbeidene usikre og bestemte på samme tid, og virker for meg som en slags leken invitasjon til å reflektere rundt tingenes tilstand.

Det er bare det at tingene ikke er så lett å få tak i. Ikke for meg—og heller ikke for henne, selv etter en lang kunstnerkarriere, kan det virke som. Fremdeles er det slik at alle verdens ting motsetter seg å defineres, og med en gang noen forsøker å konkretisere noe så enkelt som en kaffekopp, kommer for eksempel en

keramikker forbi for å dele av sin innsikt: er en kaffekopp det mest private eller mest offentlige? Det mest konserverende eller mest utfordrende? Det mest eller minst lønnsomme?

DETTE SKRIVER MALTERUD selv i artikkelen «Bare en kopp?» som ligger utstilt i en av tre glassmontrer som nærmest gir et arkeologisk innblikk i arbeidet bak arbeidet. Jeg har virkelig sansen for disse, det er noe som er så nydelig med å prøve å vise frem den skapende prosessen.

Det er som jeg får stifte kjenskap med henne og samtidig får en introduksjon til keramikkfaget gjennom glasset, og jeg kan ikke få nok. De viser konturene av en dame som har brukt så uendelig mange timer på å undre. På å la materialene få oppføre seg som materialene vil. På sebrastriper som gir best beskyttelse mot mygg, på tankekart over hud, på å finne ut hvordan glasur oppfører seg eller lære seg å bruke disse finurlige redskapene.

JEG STÅR FORAN GLASSET til tekstene om og av henne, men tankene flyr tilbake til heisen i C. Sundts gate, til den gangen Kunstthøgskolen het Kunstthøgskolen og det var lov å rote i gangene. «Hva vet vel du om hvordan tingene skal være?» var det noen som så

UTSTILLING

«Nina Malterud. Materielle Påstander»

Hvor: Kode 2
 Periode: 20 mai–11 sep. 2022
 Kurator: Jorunn Veiteberg

fint hadde notert på veggen ved siden av knappepanelet. Nå er jeg tilbøyelig til å tro at det var Malteruds håndskrift.

FOR DET KAN VIRKE som hun ofte har stilt seg selv det spørsmålet. Og like mange ganger prøvd ut forskjellige svar. Dette blir også tydelig i videoen som tar oss med på besøk inn i hennes studio. Her står hun står og jobber med noe av verkene som er spesielt laget for denne utstillingen mens hun reflekterer. På undrende og bestemt vis snakker hun om hvordan en kan legge til rette for, eller å bli komfortabel med å ligge litt bak det som er mulig. Eller om hvordan en kan forsøke å slippe inn mer enn det som allerede er kjent. Hun snakker som om alt skal siteres «Det finnes sikkert enklere måter å få tak i et uttrykk på», sier hun. Eller «kunst skal gå forbi kategorier».

Nina Malterud (70) har både vært viserektor og rektor ved Kunstthøgskolen i Bergen.

© RUNE SÆVIG (ARKIV)

HUN PAKKER UT noen fat fra ovnen, og legger dem utover et bord. Hun kaster et raskt og erfarent blikk på dem, før hun slår fast «denne kan være ferdig, mens denne må jeg ødelegge litt til».

Jeg smiler over den nonchalante holdningen mens jeg går sakte rundt mellom duse gråblå og mørk oransje vegger kledd med kledd med over 150 keramiske arbeider fra tidsrommet 1975 frem til i dag. Ja, det finnes sikkert enklere måter å få tak i et uttrykk på.

MEN JEG ER I ALLE FALL glad for at Malterud valgte den vanskelige måten. Noe annet hadde vært vanskelig å påstå.

Renate Synnes Handal
 Kunstanmelder